

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců Mgr. Ivety Postulkové a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **Wildhorse Energy CZ s.r.o.**, IČO: 279 08 861, se sídlem Praha 10, Kubánské náměstí 1391/11, zast. **JUDr. Romanem Ráczem**, prokuristou společnosti, Praha 10, Kubánské náměstí 1391/11, na základě plné moci, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Praha 10, Vršovická 65, za účasti obce **Dřínov**, Dřínov čp. 28, p. Zlonice, jako osoby zúčastněné na řízení, o přezkum rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 5. 12. 2013 č.j. 5167/M/13 83887/ENV/13, t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne ze dne 5. 12. 2013 č.j. 5167/M/13 83887/ENV/13 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2013 č.j. 6172/ENV/13, 1161/500/13 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), jehož zrušení žalobce rovněž navrhuje. Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta podle ustanovení § 4a odst. 6 zákona č. 62/1988 Sb., o geologických pracích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o geologických pracích*“), žádost žalobce o stanovení průzkumného území pro etapu průzkumu výhradního nerostu – černého uhlí, ložisko B3 160 700 Slaný.

V žalobě – nad rámec shrnutí skutkového stavu – žalobce *zprvé* namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, protože z něho není zřejmé, jaké veřejné zájmy převyšují nad

zájmem na průzkumu a následném využití ložiska podle ustanovení § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích, když zájmy citované žalovaným jsou podle žalobce chráněny jinými zákony než zákonem o geologických pracích. Tyto zájmy nejenže nejsou v napadeném rozhodnutí konkretizovány, ale důkazy není ani podloženo, že by v případě vyhovění žádosti žalobce došlo k jejich porušení. Úvahy o porušení zájmů jsou tedy pouze spekulativní, a tím i nepřezkoumatelné. Žalovaný se podle žalobce při rozhodování opíral o negativní stanoviska obcí, avšak tato stanoviska nebyla ničím podložena. Úvahy ministra o existenci dalších veřejných zájmů převyšujících zájem na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska jsou podle žalobce ničím nepodložené, hypotetické a spekulativní.

Zadruhé žalobce uvádí, že postupem žalovaného byl zkrácen na svých procesních právech. Toto zkrácení spatřuje ve skutečnosti, že byl vyzván k odstranění vad podané žádosti, avšak tato výzva byla nezákonná, což bylo na základě rozkladu žalobce potvrzeno. Dále bylo dle žalobce nesprávně zahájeno správní řízení, kdy žalovaný neprovedl neprodleně oznámení o žádosti v Obchodním věstníku podle § 4a odst. 3 zákona o geologických pracích. Žalované ministerstvo mělo podle žalobce nejprve neprodleně provést oznámení o žádosti v Obchodním věstníku a teprve po uplynutí třicetidenní lhůty po zveřejnění provádět kroky v rámci správního řízení. Ministerstvo naopak nejprve nezákonně vyzývalo k doplňování žádosti, přestože správní řízení nebylo zahájeno. Ke zveřejnění žádosti v Obchodním rejstříku došlo podle žalobce až pět měsíců po podání žádosti. Žalobce má za to, že do celého správního řízení zasáhly politické vlivy a zájmy, za něž žalobce považuje například otevřený dopis ministra Chalupy ze dne 20. 5. 2013, v němž uvádí, že hodlá nestanovovat průzkumná území.

Zásadní zkrácení svých procesních práv pak žalobce spatřuje ve skutečnosti, že poté, co se účastníci řízení k výzvě žalovaného k žádosti žalobce nevyjádřili, popř. s touto žádostí souhlasili, žalovaný nerozhodl ve věci samé, ale namísto toho dal dotčeným obcím prostor k tomu, aby svá stanoviska změnila ve stanoviska negativní; teprve po této změně stanovisek žalovaný rozhodl ve věci samé a žádost žalobce zamítl.

Zatřetí žalobce namítá, že se žalovaný při svém rozhodování vůbec nezabýval námitkou žalobce, že v rámci navrhovaného průzkumného území Slaný existoval dokonce až do roku 2002 dobývací prostor 20071 Slaný a že tato oblast byla fakticky připravena k zahájení těžby černého uhlí hlubinným způsobem se všemi důsledky.

Zároveň podle žalobce byla porušena zásada legitimního očekávání, kdy žalovaný nepostupoval podle žalobce v souladu se svou dosavadní praxí, kdy žalovaný v letech 2006-2010 ostatním žadatelům bez problémů vyhovoval, kdy např. v české části Hornoslezské pánve a na přilehlých jihovýchodních svazích Českého masívu bylo na ložiscích černého uhlí stanoveno 24 průzkumných území a platnost těchto průzkumných území byla bez problémů prodlužována.

Závěrem žalobce uvádí, že žalovaný žádost žalobce zcela nesprávně posuzoval s ohledem na budoucí zamýšlenou dobývací metodu žalobce, tedy technologii podzemního zplyňování. Tento postup je však nezákonný, neboť posouzení metody dobývání z hlediska dopadů těžby daného ložiska danou technologií je předmětem zcela odlišného správního řízení.

Ve vyjádření k žalobě žalované ministerstvo předně připomnělo, že ložiska vyhrazených nerostů jsou ve vlastnictví státu, že na stanovení průzkumného území není

právní nárok a je zcela na uvážení správního orgánu, zda podané žádosti vyhoví či ji zamítne, resp. ve věci je třeba posuzovat nikoli to, zda existují důvody pro zamítnutí žádosti žalobce o stanovení průzkumného území, ale naopak to, zda existují dostatečné důvody této žádosti vyhovět. Dále žalovaný uvedl, že v průběhu řízení byla zjištěna řada podkladů pro zamítnutí žádosti a že při svém rozhodování vycházel zejména ze stanovisek obcí, na jejichž katastrálním území žalobce požadoval stanovit průzkumné území. Tato stanoviska, která měl žalovaný za stěžejní, přitom žalobce ve správním řízení nikterak nezpochybnil.

Pokud jde o konkrétní důvody pro zamítnutí žádosti, podle žalovaného jimi byl zejména zájem na ochraně vodních zdrojů, ovzduší, přírody a krajiny, půdy a na ochraně vlastní nerostné suroviny na ložisku černého uhlí. I zde žalovaný odkazuje na stanoviska obcí, zejména města Slaný.

K další žalobní námitce žalovaný uvedl, že při posuzování žádosti o stanovení průzkumného území pro ložiskový průzkum podle ust. § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích nelze v obecné rovině zcela pominout otázku případné těžby, tj. následného využití ložiska, a byl povinen se zabývat otázkou případné těžby. Tento názor žalovaného platí tím spíše, že předmětná oblast již byla geologicky zkoumána, takže otázka těžby je relevantní. Podrobnější informace o případném ložisku tak mají svou hodnotu zejména pro budoucí těžbu.

Co se týče údajného zkrácení žalobce na jeho procesních právech, žalovaný k této námitce uvádí, že mu v případě výzvy k odstranění vad žádosti není zřejmé, jak tato mohla zkrátit žalobce na jeho právech, kdy bylo v zájmu žalobce tyto vady odstranit, aby bylo možno v řízení o žádosti pokračovat. Zároveň ani v případě (opožděného) zveřejnění v Obchodním věstníku nemohl být žalobce zkrácen na svých procesních právech. Co se týče údajných politických vlivů, podle žalovaného tato tvrzení žalobce nemají žádnou oporu ve správním spise ani žádnou právní relevanci.

Žalovaný připomíná, že v rámci správního uvážení se zabýval existencí dalších veřejných zájmů nejen z hlediska samotného průzkumu území, ale i z hlediska následného využití ložiska podzemním zplyňováním, neboť toto posouzení je rovněž předmětem řízení o stanovení průzkumného území. Uvádí, že k žádosti žalobce přistupoval stejným způsobem, jako k žádostem jiných žadatelů, avšak s ohledem ke všem okolnostem případu, zejména k následnému využití ložiska podzemním zplyňováním, žádost žalobce zamítl. K zamítnutí žádosti proto nedošlo v důsledku diskriminačního přístupu správního orgánu, ale na základě správního uvážení. Žalovaný má za to, že postupoval zcela v souladu s právními předpisy, a to i s ohledem na čl. 7 Ústavy, který zakotvuje požadavek šetrného využívání přírodních zdrojů. Není-li na stanovení průzkumného území právní nárok, pak má žalovaný za to, že žalobce nemůže být zamítnutím žádosti nijak zkrácen na svých právech. Navrhuje proto podanou žalobu zamítnout.

Při jednání před Městským soudem v Praze (dále „*městský soud*“ nebo „*soud*“) setrval žalobce na všech žalobních bodech s tím, že napadené rozhodnutí je podle něho nepřezkoumatelné, protože nebyly konkretizovány veřejné zájmy pro zamítnutí žádosti, že do věci byly činy zásahy a došlo k jeho diskriminaci, když v jiných případech byla stanovena průzkumná území. Žalovaný setrval na stanoviscích vyjádřených v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě, a proto navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Při jednání před soudem byly k důkazu přečteny listiny předložené ve fotokopiích žalobcem, a to

1. notářský zápis sepsaný dne 29. 8. 2012 Mgr. J. P., zástupcem notářky JUDr. A. S., P., s prokuristou žalobce JUDr. R. R. včetně
 - a) dopisu starosty města Slaného ministru životního prostředí ze dne 13. 4. 2012,
 - b) zápis ze setkání starostů slánského obvodu obce s rozšířenou působností ze dne 19. 4. 2012,
 - c) dopisu starosty města Slaného „kolegům a kolegyním, bez data, reagující na oznámení žalovaného ze dne 25. 4. 2012 o možnosti vyjádřit se k podkladům ve věci stanovení Průzkumného území Slaný,
 - d) dopisu starosty města Slaného bez data reagující na oznámení žalovaného ze dne 25. 4. 2012 o možnosti vyjádřit se k podkladům ve věci stanovení Průzkumného území Slaný a adresovaný „panu řediteli“ – podle vysvětlení žalobce řediteli Ing. M. K. ze žalovaného ministerstva,
 - e) dopisu starosty města Slaného ze dne 26. 5. 2012 adresovaný řediteli Ing. M. K. ze žalovaného ministerstva a reagující na oznámení žalovaného ze dne 25. 4. 2012 o možnosti vyjádřit se k podkladům ve věci stanovení Průzkumného území Slaný pro průzkum výhradního netěženého ložiska černého uhlí k podzemnímu zplyňování uhlí,
2. usnesení vlády ČR ze dne 20. 2. 2013 č. 115, o zhodnocení aktuálního stavu a o předpokládaných dopadech těžby nekonvenčních zdrojů zemního plynu a o dalším postupu ve věci stanovování průzkumných území,
3. dopis ministra životního prostředí T. Chalupy ze dne 20. 5. 2013 primátorům a starostům k výše uvedenému usnesení vlády ČR,
4. dopis náměstka ministra průmyslu a obchodu Ing. T. H. ze dne 2. 8. 2011 zástupci žalobce.

Městský soud zhodnotil obsah provedených listinných důkazů, jež navrhl žalobce, a dospěl k závěru, že neobsahují takové informace, které by bylo možno vytěžit ve prospěch tvrzení žalobce, a to ani z dopisu uvedeného pod bodem 4. Z něho sice vyplývá, že technologie zplyňování uhlí v ložisku nabízená žalobce je zajímavá a z hlediska surovinové politiky, surovinové a energetické bezpečnosti a aktualizované Státní energetické koncepce by prozkoumání možnosti využití metody navrhované žalobcem mohlo být přínosné, nicméně vyjádřené hodnocení se týká pouze některých ze zákonných podmínek (nikoli tedy všech) uvedených v ustanovení § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích a netýká se a ani se týkat nemůže zákonného předpokladu uvedeného v části citovaného ustanovení za spojkou „nebo“, na kterou právě odkazuje zamítavé prvostupňové, resp. i napadené rozhodnutí

Pro nadbytečnost soud při jednání zamítl provedení posledního listinného důkazu navrženého žalobcem, a to dopisu ředitele odboru Ministerstva průmyslu a obchodu Ing. Z.

S., Ph.D., jež je obsahem správního spisu předloženého žalovaným ministerstvem a jež nepřináší další informaci nad rámec zmíněného dopisu náměstka tohoto ministerstva.

Městský soud se v první řadě zabýval procesní námitkou, že se žalovaný nevypořádal v napadeném rozhodnutí se všemi rozkladovými námitkami žalobce a že napadené rozhodnutí není přezkoumatelné pro nedostatek důvodu. Po seznámení se s oběma rozhodnutími (napadeným i prvostupňovým), která tvoří z hlediska přezkumu jeden celek, má městský soud za to, že se správní orgány (tedy ministr i ministerstvo) vypořádaly se všemi námitkami žalobce dostatečně, byť si je soud vědom, že jinak, než jaká je představa žalobce, ale dostatečně potud, že obě rozhodnutí nemohou být pokládána za nepřezkoumatelná, protože obsahují dostatečné a řádné zdůvodnění svého závěru.

Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný námitkou žalobce, že předmětná oblast již byla v minulosti předmětem hlubinných průzkumů, zabýval, a to konkrétně na str. 8 napadeného rozhodnutí. S ohledem na to soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Městský soud se domnívá, že pouhá skutečnost, že správní orgány rozhodly o rozkladových námitkách žalobce jiným způsobem, než jakým podle názoru žalobce měly rozhodnout, nezakládá nepřezkoumatelnost těchto rozhodnutí.

Dále se městský soud zabýval žalobní námitkou nenaplnění podmínek pro zamítnutí žádosti podle ustanovení § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích. Podle tohoto ustanovení Ministerstvo životního prostředí dále zamítne (předchozí důvody zamítnutí žádosti obsahuje již předchozí odstavec téhož ustanovení) žádost o stanovení průzkumného území (za účelem vyhledávání a průzkumu výhradního ložiska) zejména v případě, že průzkum je v rozporu se státní surovinovou politikou, státní politikou životního prostředí, zájmy obrany státu, zahraničními závazky státu nebo pokud další veřejný zájem převýší zájem na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska. Z citovaného ustanovení tak vyplývá, že je na žalovaném ministerstvu, aby posoudilo žádost o stanovení průzkumného území, a že je v tomto ustanovení řečeno demonstrativním výčtem, kdy žalované ministerstvo zamítne žádost. Příslušné rozhodování tak má dvě oblasti:

Zaprvé v případě, že průzkum je v rozporu se státní surovinovou politikou, státní politikou životního prostředí, zájmy obrany státu či zahraničními závazky státu, týká se uvedený důvod pro zamítnutí (zejména) samotného průzkumu.

Zadruhé však žalované ministerstvo zamítne žádost v případě, pokud další veřejný zájem převýší zájem, a to zde již nejen na dalším průzkumu, ale i na následném využití výhradního ložiska. Zamítavé prvostupňové rozhodnutí potvrzené napadeným rozhodnutím ministra se právě opírá o tu část ustanovení § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích uvedenou za spojkou „nebo“. Ministerstvo tedy poměřovalo, pokud jde o dopad veřejného zájmu, nejen otázku dalšího průzkumu, ale zároveň i otázku případného následného využití výhradního ložiska daného v předmětné konkrétní slánské oblasti. Na str. 8 napadeného rozhodnutí se pak správně připomíná, že se odvolatel (tedy žalobce) nesprávně domnívá, že následné využití ložiska není předmětem řízení o jeho žádosti, a připomíná se zde, že z citovaného ustanovení § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích vyplývá, že předmětem řízení je nejen další průzkum ložiska, ale také jeho následné využití. Městský soud se shoduje se závěrem napadeného rozhodnutí v tom, že žalované ministerstvo musí v řízení zkoumat, zda neexistuje další veřejný zájem, který by převýšil zájem na dalším průzkumu a následném využití ložiska a který odpovídá cíli průzkumných geologických prací v navrhovaném průzkumném území.

Při úvaze posuzující důvodnost žaloby a zákonnost napadeného rozhodnutí soud akceptoval úvahu a právní závěr žalovaného ministerstva, že je třeba vycházet ze základní teze, a to že ložiska vyhrazených nerostů jsou ve vlastnictví státu a že na stanovení průzkumného území není právní nárok. Je proto na žalobci a nikoli na státu, aby dostatečně a nikoli jen obecně prokázal, že existují důvody vyhovění žádosti o stanovení průzkumného území za účelem vyhledávání a průzkumu výhradního ložiska ze všech výše uvedených aspektů.

Z napadeného i prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že žádost žalobce byla zamítnuta poté, kdy správní orgány uvážily a dospěly k závěru, že v projednávaném případě převýšil „další veřejný zájem“ nad zájmem na dalším průzkumu a následném využití ložiska. Je nepopíratelné, že závěr správní úvahy vyšel v maximálním ohledu nebo v maximální míře z negativních stanovisek dotčených obcí. Všechna ta stanoviska včetně jejich odůvodnění jsou součástí správního spisu. Soud se s těmito důvody seznámil a ztotožnil se se závěrem správních orgánů, že tzv. další veřejný zájem byl důvodem akceptace stanovisek obcí.

Žalobce tvrdí, že tento „další veřejný zájem“ nebyl v předmětných rozhodnutích dostatečně konkretizován, ani prokázána jeho existence. Z prvostupňového rozhodnutí je zcela zřejmé, že žalované ministerstvo mělo na mysli „dalším veřejným zájmem“ zájem na ochraně vod (povrchové a podzemní vody), zájem na ochraně ovzduší, zájem na ochraně přírody a krajiny, zájem na ochraně půdy a zájem na ochraně vlastního nerostného zdroje – ložiska Slaný (str. 5 až 7 prvostupňového rozhodnutí). Rovněž v napadeném rozhodnutí jsou tyto zájmy konkretizovány na str. 6 až 7.

Pojem „další veřejný zájem“ uvedený v ust. § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích je tzv. neurčitým právním pojmem. Úkolem správního orgánu bylo nejprve posoudit, zda zájmy shora popsané spadají do rozsahu vymezeného neurčitým právním pojmem dalšího veřejného zájmu, a pokud ano, poměřit tyto zájmy se zájmem na průzkumu a eventuálním využití ložiska. Zároveň byl správní orgán povinen objasnit význam daného neurčitého právního pojmu (proč určitou skutečnost pod tento pojem podřadil), a tím umožnit soudu přezkoumat, zda úvaha odpovídá zákonu, zda k ní byly opatřeny postačující skutkové podklady a zda jejich hodnocení odpovídalo logickým pravidlům. Teprve tehdy, když takový přezkum není možný, je rozhodnutí v naznačených směrech pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné.

Městský soud má za to, že ministr v napadeném rozhodnutí i žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí řádně vyložili, proč zájmy na ochraně vod, ovzduší, přírody a krajiny, půdy a vlastního nerostného zdroje je třeba podřadit pod pojem „dalšího veřejného zájmu“. Proto nelze než uzavřít, že tyto zájmy jsou „dalším veřejným zájmem“ ve smyslu ustanovení § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích. Na tomto závěru nic nemění skutečnost, že uvedené zájmy jsou chráněny i zvláštními zákony. Všechny citované zájmy lze podřadit pod zájem na ochraně životního prostředí (a jemu odpovídajícím právu na příznivé životní prostředí). Tento zájem je přitom zákonodárcem vnímán jako natolik důležitý, že prolíná i do jiných právních předpisů, nikoli pouze do zvláštních předpisů chránících jeho jednotlivé složky. Vzhledem k obecně známé skutečnosti, že těžba černého uhlí má negativní vliv na životní prostředí, je logické, že právě zájem na ochraně životního prostředí a jeho jednotlivých složek žalovaný zahrnul do svých úvah při posuzování žádosti žalobce. Námitka, že shora citované zájmy nelze podřadit pod pojem „dalšího veřejného zájmu“, proto není důvodná.

Důvodná není ani námitka žalobce, že skutečnosti obsažené v napadeném, resp. prvostupňovém rozhodnutí nemají oporu ve správním spise a provedeném dokazování. Ze správního spisu je zřejmé, že žalovaný při svém rozhodování vycházel z negativních stanovisek obcí. Žalobce vytýká žalovanému, že tento při svém rozhodování vycházel jen z těchto stanovisek a další dokazování neprovedl.

Městský soud dobře vnímá, že základní obavou obcí, které měly právo se vyjádřit, včetně žalovaného správního orgánu byla navrhovaná metoda tzv. zplyňování uhlí a její dopad do jednotlivých oblastí životního prostředí, a tuto obavu považuje za legitimní. Má za to, že žalobce tato stanoviska ani po odborné stránce, nijak podrobněji a dostatečně věcně nerozporoval a nevyvrátil.

V souladu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále již jen „*správní řád*“), má žalovaný povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro jeho rozhodování. Zákon o geologických pracích přitom žalovanému neukládá žádný seznam podkladů, které by si měl pro své rozhodování zajistit. Je tak čistě na žalovaném, jaké podklady si opatří. Stanoviska obcí, jakožto účastníků řízení, jsou logickou volbou jako další podklady pro rozhodnutí (kromě podkladů předkládaných žadatelem).

Městský soud souhlasí se žalobcem v tom, že žalobce „*má právo, nikoli povinnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí.*“ Na druhou stranu však nelze přehlédnout, že se v daném případě jednalo o žádost žalobce, proto bylo v jeho zájmu v případě, kdy měl za to, že podklady shromážděné žalovaným pro rozhodnutí jsou nedostatečné, neúplné či nepravdivé, případně navrhnout provedení dalších důkazů. V tomto časovém okamžiku totiž bylo zřejmé, že se správní orgán již nechystal další podklady pro rozhodnutí vyhledávat. Proto měl žalobce poslední možnost obrátit pozornost žalovaného na skutečnosti (podklady) nové, dosud nezjišťované a svědčící ve prospěch žádosti žalobce. Pokud žalobce byl za takovéto situace procesně pasivní, což bylo jeho právo, nese tíži důsledků této neaktivity. Pokud žalobce nebyl v tomto ohledu dost aktivní, tíží v tomto ohledu jeho a nikoli žalovaného břemeno tvrzení.

V této souvislosti soud považuje za vhodné též upozornit, že ani v řízení o rozkladu žalobce podklady pro rozhodnutí (stanoviska dotčených obcí), resp. tvrzení v nich uvedená v zásadě nijak nerozporoval. Žalobce rozporoval pouze údaj o počtu obyvatel závislých na místních vodních zdrojích. K této námitce se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil a žalobce tento výklad žalovaného podanou správní žalobou nenapadl.

Lze tak uzavřít, že ani tuto námitku soud neshledal jako důvodnou, neboť žalovaný při svém rozhodování vycházel z podkladů založených ve správním spise. Zároveň tyto podklady byly podle názoru soudu dostatečné pro to, aby rozhodnutí žalovaného dostalo požadavkům podle ustanovení § 3 správního řádu. Je nutné si uvědomit, že předpokládané dopady určité události (záměru žalobce) na životní prostředí z logiky věci nelze nevyvratitelně dokázat, aniž by k této události nejprve došlo. Vzhledem ke skutečnosti, že žalovaný zkoumá předpokládané dopady záměru žalobce ex ante (nikoli ex post), je logické, že vždy bude v rozhodnutí obsažena určitá míra spekulací a hypotéz. Ta však nesmí být nepřiměřená, závěry nesmí být v rozporu se zdravým rozumem ani v rozporu se zjištěnými skutečnostmi. Zároveň je připuštěn důkaz opaku (závěrů o dopadu na životní prostředí a jeho jednotlivé složky), avšak o ten se žalobce nepokusil, resp. nenavrhoval provedení žádných důkazů, které by závěry žalovaného mohly popřít.

V neposlední řadě se městský soud zabýval žalobní námitkou týkající se zkrácení žalobce na jeho procesních právech. Žalobce spatřuje procesní pochybení ve čtyřech úrovních, a sice v postupu žalovaného při zahájení správního řízení, na postupu při odstraňování vad žaloby, v údajném ovlivňování obcí při vydávání jejich stanovisek k žádosti žalobce a v prodlevě při vydání prvostupňového rozhodnutí.

Co se týče první části této námitky, lze souhlasit se žalobcem v tom, že v souladu s ust. § 4a odst. 3 zákona o geologických pracích nebylo zahájeno správní řízení o žádosti žalobce do té doby, dokud (marně) neuplynula lhůta 30 dnů ode dne oznámení přijetí žádosti v Obchodním věstníku a že žalobce byl vyzván k odstranění vad své žádosti ještě předtím, než formálně začalo řízení o ní. Žalovaný tak *de facto* postupoval, jako by již bylo správní řízení zahájeno, ačkoli nebylo. Ačkoli tento postup žalovaného nebyl v souladu se zákonem, nebyl v neprospěch žalobce a vzhledem ke skutečnosti, že nebyla podána žádná konkurenční žádost, reálně se tak pouze urychlilo správní řízení o žalobcově žádosti. Podle městského soudu proto výše popsaná vada řízení není vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, a proto soud neshledal podmínky pro postup podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

V souladu s ust. § 45 odst. 2 správního řádu je žalovaný povinen v řízení o žádosti podle § 4a zákona o geologických pracích pomoci žadateli odstranit nedostatky žádosti, pokud tato žádost obsahuje nedostatky. Tento postup správního orgánu je ve prospěch žadatele a nikoli v jeho neprospěch. Je v zájmu žadatele, aby jeho žádost byla úplná tak, aby o ní mohlo být věcně rozhodnuto. Soudu tedy není zřejmé, jakým způsobem mohl být žalobce zkrácen na svých procesních právech. Pokud žalobce tvrdí, že „*tímto způsobem se tedy obsahem spisu a podklady pro vydání rozhodnutí staly doklady a informace, které vůbec neměly ve správním spisu figurovat*“, tato námitka je příliš obecná, nekonkrétní a jako taková nepřezkoumatelná. Pro úplnost soud uvádí, že v doplňku č. 1 žádosti je rozebráno zejména následné využití ložiska. Tuto informaci však v žádném případě nelze označit jako novou, která by se bez tohoto doplnění ve správním spisu neobjevila, neboť o metodě zamýšleného způsobu těžby (metodě podzemního zplyňování) se žalobce zmiňuje již na str. 16 dole původní nedoplněné žádosti (v části nazvané „*Cíl prací*“).

Při jednání před soudem byly přečteny důkazy, resp. ty dokumenty, z nichž žalobce dovozuje, že na rozhodnutí ministerstva i ministra byly činěny tlaky, res. že nepatřičné politické a jiné vlivy ovlivnily správní řízení. Soud má za to, že ani z provedených důkazů, ani ze správního spisu nevyplývá, že by došlo k nějakému nekalému ovlivňování správního řízení. Skutečnost, že v obcích byly uspořádány veřejné petice, že se občané nějakým, resp. výrazně konkrétním způsobem vyjadřovali a že tyto petice vzali starostové obcí, včetně představitelů města Slaného a jednotlivých obcí na vědomí a zformulovali tak svůj negativní postoj k žádosti žalobce a že zřejmě postupovali i politickými prostředky, nepřisluší soudu hodnotit. Na těchto projevech, které jsou i zaneseny, včetně petičních archů ve správním spise, nespátřuje městský soud nic závadného, neboť jsou projevem demokratické společnosti. Na tom, že se občané nějakým způsobem vyjádřili, byť je všem zřejmé, že jinak, než jak bylo v zájmu žalobcovy podané žádosti, není nic nekalého, k čemu by se mělo přihlížet a co by mělo ovlivnit správní řízení, resp. co by bylo možno považovat za vadu správního řízení, pro kterou by bylo možno zrušit napadené správní rozhodnutí i bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Údajné ovlivňování stanovisek dotčených obcí nemá oporu ve správním spise a ani žalobce svá tvrzení dostatečně nedoložil. V této souvislosti lze pouze konstatovat, že

vypracování stanovisek (a jejich obsah) je v samostatné působnosti dotčených obcí, přičemž s ohledem na právo obcí na samosprávu žalovaný nemá žádné pravomoci k ovlivnění obsahu jejich stanovisek. Co se týče politických či jiných aktivit starosty jedné z dotčených obcí, ty nemají na vydání napadeného rozhodnutí či jeho obsah žádný vliv. Ani tuto část námitky tedy soud neshledal jako důvodnou. Ze správního spisu vyplývá, že negativní stanoviska obcí se v řadě případů opírala o širokou podporu občanů obcí.

K poslední části námitky soud připomíná, že nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí je sice vadou řízení, avšak nikoli takovou, která může mít stěžejní vliv na zákonnost, resp. nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Ani v tomto případě nejsou naplněny podmínky pro postup podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Lze tak uzavřít, že žalobní námitka týkající se zkrácení žalobce na jeho procesních právech je částečně důvodná, avšak soud neshledal podmínky pro zrušení napadeného rozhodnutí v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., neboť se nejedná o podstatné vady, které by mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Poslední žalobní námitka týkající se legitimního očekávání žalobce není podle městského soudu důvodná.

V souladu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán mimo jiné dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (tzv. zásada legitimního očekávání). Podle této zásady účastníci správního řízení mají legitimní očekávání, že o jejich žádostech bude rozhodnuto obdobně, jako bylo rozhodnuto o žádostech skutkově stejných či obdobných. Podle soudu však nelze mít za to, že v projednávaném případě mohl žalobce s ohledem na dosavadní rozhodovací činnost žalovaného spravedlivě očekávat, že bude jeho žádosti vyhověno.

Legitimní očekávání ohledně určitého rozhodnutí je založeno v případech, které jsou navzájem skutkově shodné či obdobné. V případech citovaných žalobcem v podané žalobě se však nejedná o případy skutkově stejné či obdobné. Nelze přehlédnout, že se v případě těchto žádostí jednalo o zcela odlišné časové období, než kdy (později) bylo rozhodováno o žádosti žalobce. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011 č.j. 1 As 24/2011-79 přitom vyplývá, že pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoli v době zahájení řízení, ledaže by zákonodárce výjimečně stanovil jinak. Zároveň se ve srovnávaném případě jednalo o odlišnou lokalitu (česká část Hornoslezské pánve a přilehlé jihovýchodní svahy Českého masívu, naopak v případě žalobce oblast Slaného). Jediné, co tyto případy spojuje, je tak v podstatě skutečnost, že se jedná (zřejmě) o žádosti podle § 4a zákona o geologických pracích. Skutečnost, že se jedná o žádost podle téhož ustanovení, nemůže založit legitimní očekávání, že o pozdější žádosti bude rozhodnuto obdobně jako o jiné žádosti časově předcházející. V opačném případě by došlo k absurdním důsledkům, kdy by o všech žádostech všech žadatelů podle všech právních předpisů muselo být rozhodováno stejně, bez ohledu na okolnosti případu.

Při řešení poslední žalobní námitky městský soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009 č.j. 7 As 59/2009-142, podle něhož *ustanovení § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích, umožňuje správnímu orgánu rozhodujícím o žádosti o stanovení průzkumného území posoudit průzkum výhradního ložiska v návaznosti na jeho následné využití (již v této prvotní fázi rozhodování o stanovení průzkumného území), jímž*

může být mimo jiné i těžba a toto posuzování však podmiňuje vážením „dalšího veřejného zájmu“, který musí převyšovat zájem na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska. Samotná otázka případné těžby (realizace dobývání nalezeného ložiska) je pak ve smyslu citovaného rozhodnutí předmětem dalšího samostatného správního řízení. Z toho vyplývá, že žalovaný byl oprávněn do svého rozhodování zahrnout i hledisko následného využití předmětného ložiska.

Ze shora uvedených důvodů dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází ze skutečnosti, že žalobce nebyl v řízení úspěšný, zatímco žalovaný, který měl ve věci úspěch, prohlásil, že náhradu nákladů řízení neuplatňuje (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost v řízení, a proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. ledna 2017

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu